

Arrest

nr. 183 008 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LEMACHE, die loco advocaat C. LEMACHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, die op 1 maart 2016 in werking is getreden, bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van

inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoonst. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

1.2. Op 28 januari 2011 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 13 februari 2012 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met het thans voorliggende beroep.

1.3. Op 18 december 2012 diende verzoekster opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 20 september 2013 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met een schorsings- en annulatieberoep dat werd ingediend op 3 december 2013 (rolnummer 145 946).

1.4. Met toepassing van artikel 39/68-3, §3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

1.5. Ter terechtzitting wordt gesteld dat dit alles concreet inhoudt dat voor wat betreft de beslissingen die werden getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel het verzoekschrift zal worden behandeld dat werd ingediend tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing tenzij de verzoekende partij haar belang aantoonst bij het behandelen van het thans voorliggende beroep tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.6. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 91 453 en 145 946 (volgnr. 15) worden samen opgeroepen en behandeld, waarbij de voorzitter erop wijst dat artikel 39/68-3 van de wet van 15 december 1980 hierop van toepassing is. De verzoekende partij is het er mee eens dat de Raad, met toepassing van voormeld wetsartikel, de afstand van het geding vaststelt in de zaak 91 453 en wenst geen belang aan te tonen. Waar de voorzitter erop wijst dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, zodat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten moeten worden beschouwd als op impliciete wijze ingetrokken zodat geen belang meer voorhanden blijkt bij het aanvechten van deze bevelen en dat er ten gevolge van de nieuw gevoerde verblijfsprocedure in het kader waarvan het attest van immatriculatie werd afgeleverd ook vragen kunnen worden gesteld bij het belang in de mate dat het beroep is gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die dateert van 2012, (zaak met rolnr. 145 946) stelt de verzoekende partij dat zij hierover geen standpunt wenst in te nemen. De verwerende partij verwijst naar het arrest J.N.”

1.7. Verzoekster verzet zich niet tegen de vaststelling dat zij wordt geacht afstand te doen van huidig beroep voor het zover het werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (eerste bestreden beslissing). Gelet op het feit dat zij ondertussen in het kader van een vestigingsprocedure die ze heeft opgestart op 16 december 2016 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, heeft verzoekster voorts geen belang bij het beroep voor zover het werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing).

Gelet op de vaststelling dat het afgeleverde attest van immatriculatie onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten, dient het bestreden bevel minstens als impliciet ingetrokken te worden beschouwd (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

1.8. Waar verweerder verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 26 februari 2015, J.N. t. Nederland) die betrekking heeft op de noodzaak om een opgestarte terugkeerprocedure te kunnen

hervatten – in plaats van opnieuw te moeten opstarten – nadat een meervoudige asielaanvraag werd verworpen, merkt de Raad op dat verweerder deze rechtspraak niet dienstig naar analogie op de voorliggende situatie kan toepassen. Het attest van immatriculatie werd thans uitgereikt op grond van een opgestarte vestigingsprocedure en heeft geen uitstaans met het afbreken van een terugkeerprocedure op grond van het louter indienen van een meervoudige asielaanvraag, wat volgens het Hof van Justitie in voormelde zaak een onterechte belemmering zou vormen voor een terugkeerprocedure.

1.9. Het past in deze ook te verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). Zo wijst de Raad er op dat de “*terugkeerverplichting*” in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn wordt gedefinieerd als de administratieve of rechtelijke beslissing waarbij wordt vastgesteld “*dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard*”, waarna een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Verder blijkt dat het “*illegaal verblijf*” wordt gedefinieerd als zijnde de aanwezigheid op het grondgebied zonder dat aan enige voorwaarde voor toegang tot, verblijf of vestiging in de betreffende lidstaat is voldaan. Gelet op de Belgische regelgeving die uitdrukkelijk voorziet in de afgifte van een (tijdelijke) verblijfsvergunning, met name het attest van immatriculatie in geval van een opgestarte vestigingsprocedure, dient te worden vastgesteld dat in dit geval de vreemdeling wel degelijk voldoet aan de door de Belgische overheid gestelde voorwaarden van verblijf. Aldus kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze vreemdeling op dat ogenblik illegaal in het Rijk verblijft – zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn – zodat ten aanzien van deze vreemdeling op dat ogenblik geen terugkeerverplichting meer kan gelden.

1.10. Nergens in de Terugkeerrichtlijn is bepaald dat wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit en nadien een verblijfsrecht verkrijgt dat conform de wetgeving van de lidstaten slechts tijdelijk van aard is, dit terugkeerbesluit desalniettemin dient te blijven gehandhaafd en er slechts sprake is van opschorting van de uitvoering ervan. In het Terugkeerhandboek¹ voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken is voorts nog bepaald in het kader van het bovenvermeld artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn: “*Onder deze zeer ruime definitie vallen alle onderdanen van een derde land die niet legaal in een lidstaat verblijven. Onderdanen van een derde land die zich fysiek op het grondgebied van een EU-lidstaat bevinden, verblijven hier legaal of illegaal. Een andere mogelijkheid is er niet.*” Het houdt in dat er geen tussenpositie mogelijk is waarop de verwerende partij lijkt te alluderen, met name van een vreemdeling die illegaal verblijft, maar tijdelijk niet als dusdanig kan worden beschouwd en dus niet verwijderbaar is.

1.11. Middels de impliciete intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten in geval van een attest van immatriculatie dat wordt uitgereikt op grond van een opgestarte vestigingsprocedure, wordt een evenwicht bereikt tussen enerzijds de rechtszekerheid voor verzoekster en anderzijds de vrijwaring van de rechten van verweerder om een efficiënt terugkeerbeleid te kunnen voeren. Verzoekster weet eenduidig en duidelijk dat zij het land niet dient te verlaten tijdens de behandeling van de vestigingsaanvraag, is duidelijk beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft tevens de zekerheid dat het bevel ingevolge een latere afwijzing van de vestigingsaanvraag niet zal worden aangewend om een inreisverbod op te enten. De rechten van verweerder worden tevens gevrijwaard. Niets verhindert verweerder om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen indien de vestigingsaanvraag negatief wordt afgesloten en er geen verblijf kan worden toegekend omwille van een andere rechtsgrond. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt ten slotte geen uitspraak gedaan over de vraag of dit op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet.

¹ In de Aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken kan in de overwegingen gelezen worden :

1) Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

(2) Er moet voor worden gezorgd dat deze gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd. Daartoe moet een “terugkeerhandboek” worden opgesteld met gemeenschappelijke richtsnoeren, beste praktijken en aanbevelingen.

(3) Het “terugkeerhandboek” moet worden gericht tot alle lidstaten die door Richtlijn 2008/115/EG zijn gebonden.

[...]

(6) Met het oog op de uniforme uitvoering van gemeenschappelijke Unienormen op het gebied van terugkeer moeten de lidstaten hun nationale autoriteiten die bevoegd zijn voor het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken, opdragen gebruik te maken van het terugkeerhandboek als belangrijkste hulpmiddel bij de uitvoering van hun taken.”

2. Korte debatten

De afstand van geding wordt vastgesteld in de mate dat het beroep is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing van voormelde beslissing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van geding wordt vastgesteld voor zover het beroep is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA